

Week van de vrijwilliger 01/03/2023 - Jacqueline Driesen

Goienavond. Ik ben Jaqueline Driesen uit Kapellen en ik was vrijwilliger in het vaccinatiecentrum Noorderkempen aan het vliegveldje in Brasschaat.

Mijn man en ik hebben ons daar ingezet als steward en ook in het callcenter.

COVID gooide heel ons leven overhoop.

Al meer dan 20 jaar doe ik vrijwilligerswerk en dat viel ineens allemaal stil.

In de woonzorgcentra mochten we niet meer komen, de verkeersles op school werd ook afgelast. Ik had dus tijd zat.

Tijdens de lockdown mochten we nergens naartoe en dan hebben we ons huis maar helemaal opgeknapt.

Daar was Corona goed voor.

Eigenlijk sneller dan verwacht kwamen dan de vaccins.

Vrijwilligerswerk in het vaccinatiecentrum, dat zag ik echt wel zitten maar ik durfde daar thuis niet over te beginnen omdat mijn man chronische leukemie heeft, dus groot risicopatiënt, dat kon ik niet maken.

Tot op een dag Roger zelf zei dat hij wou gaan helpen in het vaccinatiecentrum.

Wij zijn dan gestart op 27 februari 2021.

Dat was een zaterdagvoormiddag en er waren 40 spuitjes.

We hebben toen meer staan babbelen dan dat we iets gedaan hebben.

Dat had wel zijn voordeel. We leerden onze collega's kennen en konden ons rustig inwerken.

Dat was niet zo voor de coördinatoren want die werden voor de leeuwen gegooid en moesten zien dat alles vlot verliep.

Wij zelf konden kiezen welke jobkes we wilden doen. Wij hebben ons voor alles opgegeven, alleen voor het medische niet natuurlijk.

Wanneer we kwamen gaven we zelf aan. De meeste vrijwilligers gaven de dagen door dat ze konden komen. Een dag of meerdere dagen dat maakte niet uit.

Wij deden het andersom. Wij gaven de momenten op wanneer we niet konden komen. Voor de rest mochten ze ons inplannen wanneer ze wilden.

Dat maakt dat wij 3 – 4 – 5 dagen per week gingen helpen. Geregeld dubbel shift of zelfs van 9 tot 9. Het was gewoon ontspanning voor ons.

De vriendelijkheid en de dankbaarheid van de mensen was enorm.

We hebben er mooie herinneringen en anekdotes aan over gehouden.

Corona hebben we daar niet opgedaan, waarschijnlijk omdat we zo goed ontsmet waren van al die stoelen altijd af te kuisen.

Een van de eerste dagen was ik steward vaccinatie en er was een man die klaagde en zaagde dat wij allemaal proefkonijnen waren, maar langs den andere kant was hij zo blij dat hij zijn vaccin gekregen had, dat hij in zijn binnenzak ging en een doos pralinen gaf.

Massas mercikes, pralinen, bollen, koeken, bloemen, tekeningen, kaartjes, van alles is er afgegeven. Dat werd allemaal in onze cafetaria gezet zodat iedereen daarvan kon genieten.

Door de EersteLijnsZorg zelf zijn we ook verwend. Er stonden altijd grote manden met coronaproof verpakte koeken, manden vol met alle soorten vers fruit, drinken zoveel we wilden. We kwamen echt niets tekort.

Bij gelegenheid kwam er zelfs een frietkraam, of een pastakraam, als het warm was kwam de ijskar langs, als het koud was kregen we verse soep.

Toen minister Jambon zijn eerste vaccin kwam halen bracht men in naam van de Vlaamse gemeenschap een hele boel pizza's voor ons.

Er werd ons gezegd "mannen het zijn er wel alleen met hesp he". Dat was natuurlijk een grap. Jambon – hesp.

Je ziet het ging er altijd heel plezant aan toe.

De eerste keer dat ik callcenter deed was op 1 april. Op het einde van de dag moesten we mensen opbellen voor de overschot spuiten want er werd zeker niets weggegooid.

Eerst waren die mensen euforisch, zo blij dat ze zeiden: "Ik heb mijn jas al aan, ik spring al op de fiets, ik zit al in den auto", en dan ineens drong het door dat het den 1e april was en dachten ze dat het een aprilgrap was. Ze geloofden mij niet meer tot dat ik hun rijksregisternummer gaf, die kon ik niet weten. Dan riepen ze "ok, ok, ik ben al onderweg".

Het grappigste van al was dat er een man in naam van het vaccinatiecentrum zijn familie had gebeld om te zeggen dat ze hun vaccin konden gaan halen om 4 uur.

Nadien heeft hij ze allemaal teruggebeld dat ze niet moesten gaan, dat het een aprilgrap was.

Je zult het geloven of niet, maar op het einde van de shift belden wij diezelfde man op voor de laatste spuit. Die geloofde ons helemaal niet want die dacht dat het iemand van zijn familie was die hem wou terugpakken.

De mensen zouden alles gedaan hebben om hun eerste vaccin te krijgen.

Toch zijn er heel veel mensen die schrik hebben voor een spuit

Als steward probeerden we die dan te gerust te stellen dat ze zich moesten ontspannen en dat het dan geen pijn deed.

Bij de kindjes die bang waren haalden we er Suske en Wiske bij en dan ging dat ook vanzelf.

Stond ik aan de inkom en er stond iemand werkelijk te beven of te huilen van schrik dan bracht ik die rechtstreeks naar de medische post zodat die persoon snel uit het zicht van de anderen was want dat werkt aanstekelijk.

Dat ondervond Roger als steward in de wachtzaal.

Mensen vroegen zich af waarom moeten wij hier eigenlijk nog blijven zitten?

Geregeld waren er flauwvallers, van schrik, van emotie. 80- en 90-tigers die vielen niet flauw, maar de jongeren.

Op een namiddag waren ze zelfs den tel kwijt. Dat er die dag zo veel flauwvielen had zijn rede. Het waren studenten: moe na de examens, niet geslapen, niet gegeten. Die kregen natuurlijk een bloeddrukval.

Eén van de allerlaatste dagen stond Roger aan de infobalie. Een man kwam een beetje in paniek voor een afspraak te maken, want hij geraakte niet binnen in het callcenter.

Roger checkte de man in en gaf zijn identiteitskaart terug en tegelijkertijd vroeg de man "Wat moet ik nu doen om mijn spuitje te krijgen, want jullie gaan sluiten?" Ga daar maar aanschuiven, meneer. Die man was zo blij, dat hij zijn portemonnee pakte en € 20 wou geven. Dat werd natuurlijk niet geaccepteerd want daar deden we het niet voor.

We kregen geregeld te horen "Die van het callcenter die pakken nooit niet af". Het is niet om te stoefen, maar wij namen zelfs geen pauze. Het was neerleggen en de volgende, neerleggen de volgende.

Doordat mensen altijd probeerden terug te bellen om binnen te geraken, gebeurde het dat we soms meer dan 10 000 oproepen per dag kregen, dat kan geen enkel callcenter aan.

We probeerden de gesprekken zo kort mogelijk te houden maar soms moesten we ook wel eens een luisterend oor bieden.

Als iemand belde om de afspraak van zijn partner te annuleren omdat die overleden was aan covid, dan kon je die mensen toch zo maar niet afwimpelen.

Op al die tijd heb ik maar 2 kwade telefoons gehad.

Het was half december, een man wou nieuwjaar gaan vieren en wou zijn coronacertificaat nog op tijd hebben.

Dus hij eiste het Johnson vaccin, dan had hij maar 1 spuit nodig. Toen ik zei dat dat niet kon werd hij heel kwaad. Hij zei dat ik hem een vaccin weigerde en dat hij een kwade mail zou sturen naar de gemeente Kalmthout.

Ik zei: "Moet ge mijne naam hebben, dan kunt ge die er bij in zetten." Hij was eventjes van slag en ik vroeg of hij nu eens even naar mij zou willen luisteren.

Als er geen Johnson vaccins zijn kunnen wij ze ook niet geven. Morgen kan u komen voor een Pfizer. Oh, OK. Kan ik dan volgende week mijn 2^e Pfizer komen halen? Neen, want er moet 3 weken tussen zijn. Wij moesten ons aan de regels houden.

Buiten de parking heb ik alle jobkes gedaan en ik deed ze allemaal even graag.

De parkeerwachters moest ik bewonderen. Die stonden daar in volle zon, gietende regen.

De riksjarrijders deden heel veel kilometers per dag en waren soms doornat.

Waar je ook stond, elke taak was even belangrijk om alles vlotjes te laten verlopen.

Mensen waren verbaasd dat ze bijna niet moesten aanschuiven. Hier komt vandaag precies niet veel volk. Vandaag worden hier wel meer dan 2000 spuiten gezet. Ons record is een eind over de 3000.

Ik denk dat ik nu in naam van alle vrijwilligers van vaccinatiecentrum Noorderkempen mag spreken.

Het was een toffe ploeg en er zijn blijvende vriendschappen ontstaan.

Bedankt Cindy en iedereen met een groen, zwart, rood, wit en geel hesje voor de fijne samenwerking.

We gingen efkens helpen, en dat is anderhalf jaar geworden.

Hopelijk moeten de vaccinatiecentra niet meer opstarten want dat wil zeggen dat covid onder controle is.

Maar moest het toch zijn . . . dan gaan wij met veel plezier en enthousiasme terug.

Ondertussen heb ik de draad weer opgepikt in het woonzorgcentrum De Bijster in Essen en zet ik mij weer in bij de verkeersles in de lagere school De Platanen in Kapellen, want ik doe graag vrijwilligerswerk.

Je doet dat voor de vriendschap die je terugkrijgt, voor een tas koffie met een koekske, meer moet dat voor mij niet zijn.

Dus als je nog twijfelt, word vrijwilliger, want die zijn broodnodig.